

JUSTITISMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 18. februar 2013
Kontor: Udlændingekontoret
Sagsbeh: Anne Marie Wegersleff
Hansen
Sagsnr.: 2013-0032-0575
Dok.: 659631

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 201 (Alm. del), som Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 15. januar 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Martin Henriksen (DF) og Karsten Lauritzen (V).

Morten Bødskov

/

Joachim Kromann

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 201 (Alm. del) fra Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik:

”Ministeren bedes kommentere blogindlæg af Jacob Mchangama, Cepos, på Berlingskes hjemmeside den 9. januar 2013 ”Justitsministeren tager fejl om domspraksis”. <http://mchangama.blogs.berlingske.dk/2013/01/09/justitsministeren-tager-fejl-om-domspraksis/>”

Svar:

1. Blogindlægget af 9. januar 2013, som er omtalt i spørgsmålet, er en kommentar til Justitsministeriets besvarelse af 21. december 2012 af udvalgsspørgsmål nr. 151 fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik og justitsministerens besvarelse den 8. januar 2013 af samrådsspørgsmål Y om Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis i sager om udvisning af kriminelle udlændinge. Udvalgsspørgsmål nr. 151 og samrådsspørgsmål Y havde begge baggrund i Jacob Mchangamas tidligere blogindlæg af 28. november 2012 med tilhørende notat.

2. I blogindlægget af 9. januar 2013 anfører Jacob Mchangama, at:

”I begge sager [Kilic og Cömert] var der altså tale om ikke bare alvorlig, men særdeles alvorlig kriminalitet. I de domme, der omtales i notatet nemlig Balogun, Samsonnikov og Shala, er der, alt andet lige, tale om langt mindre omfattende og/eller mindre alvorlig kriminalitet end i Kilic og Cömert. [...] Derfor er det langt fra overbevisende, når Justitsministeren fremhæver Kilic og Cömert som afgørelser, der skulle være sammenlignelige med de nye afgørelser fra 2012, der efter min opfattelse giver stater som Danmark en udvidet skønsmargin i udvisningssager.”

Justitsministeriet kan i den forbindelse oplyse, at fremhævelsen af dommene fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagerne *Kilic mod Danmark* og sagen *Cömert mod Danmark* i besvarelserne havde til formål at illustrere, at Domstolen accepterer udvisning af udlændinge, som er opvokset eller ligefrem født i opholdslandet, forudsat at alvoren af den begåede kriminalitet vejer tungt nok.

Det fremgår af Jacob Mchangamas blogindlæg af 9. januar 2013, at klageren i *Balogun mod Storbritannien* ”blev dømt for besiddelse af mindre partier narkotika med henblik på videresalg og for hæleri”. Det fremgår imidlertid af dommen fra Menneskerettighedsdomstolen, at klageren var blevet

idømt tre års fængsel for besiddelse af narkotika med henblik på videre salg, idet han havde lagt hus til ”the preparation and sale of drugs by a group of people”. Han var endvidere tidligere straffet for hæleri og flere tilfælde af besiddelse af narkotika, hvor flere af forholdene dog var begået, mens han stadig var mindreårig.

Jacob Mchangama anfører i blogindlægget vedrørende klageren i *Shala mod Schweiz*, at denne ”havde begået mildere former for vold, afpresning og truet sin ekskæreste”. Det fremgår af dommen fra Menneskerettighedsdomstolen, at klageren havde begået gentagen kriminalitet gennem en periode på 5 år, herunder afpresning og adskillige dødstrusler mod en ekskæreste samt vold. Derudover havde han modtaget to betingede udvisninger. Samtidig havde han en stærk tilknytning til hjemlandet.

Om *Samsonnikov mod Estland* anfører Jacob Mchangama, at ”på trods af klagers fire domme for bl.a. tyveri, (mildere) vold mod en politibetjent og narkokriminalitet (samt bøder for indtagelse af ulovlige stoffer) kan graden af alvor ikke sammenlignes med manddrab”. Det fremgår af dommen, at klageren var blevet straffet for gentagne tilfælde af tyveri, vold mod en politibetjent, grov vold og gentagne tilfælde af besiddelse af narkotika frem til sin udrejse til Sverige. Da han vendte tilbage til Estland efter afsoning af en dom i Sverige for narkotikasmugling, afviste de estiske myndigheder at forlænge hans opholdstilladelse. Klageren havde samtidig en stærk kulturel og sproglig tilknytning til sit hjemland (Rusland).

Det bemærkes generelt vedrørende Domstolens praksis, at Domstolen normalt anser narkotikakriminalitet for at være alvorlig kriminalitet. Dette kan bl.a. illustreres ved Domstolens dom i *El Boujaïdi mod Frankrig* fra 1997 om udvisning for narkokriminalitet og røveriforsøg af en person, der var indrejst som 7-årig, samt Domstolens dom i *Baghli mod Frankrig* fra 1999 om udvisning for narkokriminalitet af en person, der var indrejst som 2-årig, og hvis eneste tilknytning til hjemlandet syntes at være, at han havde aftjent et års værnepligt der. Herudover kan henvises til Domstolens afgørelse i *Demir mod Frankrig* fra 2006, der vedrører udvisning for narkokriminalitet af en ung mand, som havde boet i Frankrig siden han var 4-5 år gammel. Han havde dog også en forholdsvis stærk tilknytning til sit hjemland, hvor han havde fundet sin ægtefælle, havde boet et par år som voksen og aftjent værnepligt.

Herudover vil det normalt også veje tungt ved Domstolens vurdering, at klageren har begået gentagen kriminalitet. I denne forbindelse kan f.eks.

henvises til Domstolens dom i *Joseph Grant mod Storbritannien* fra 2009, hvor der skete udvisning for gentagen mindre strafværdig kriminalitet gennem 20 år, og Domstolens afgørelse i *Miah mod Storbritannien* fra 2010, hvor der skete udvisning for gentagen berigelseskriminalitet for at finansiere et misbrug, uanset at den pågældende var indrejst som 11-årig og havde opholdt sig i landet i omkring 15 år.

3. I blogindlægget af 9. januar 2013 anfører Jacob Mchangama om Domstolens dom i *Butt mod Norge*, at:

”netop domstolens henvisning til ordet ”exceptionelle omstændigheder” i Butt-sagen, en ordlyd som også fremgår af Izmir erklæringen, bestyrker min pointe om, at domstolen rent faktisk lægger vægt på denne erklæring – selvom erklæringen ikke nævnes eksplicit i dommen og EMD også tidligere har anvendt denne passus. Derfor er det vel heller ikke helt rigtigt eller præcist, når ministeren i sit svar på side 3 skriver, at ” Intetsteds ses en henvisning til medlemsstaternes fælleserklæringer, hverken direkte eller indirekte ved ændringer i den anvendte terminologi”. For i Butt bruger domstolen jo altså terminologien ”exceptionelle omstændigheder”.

Domstolens praksis i sager som *Butt mod Norge*, der angår opnåelse af opholdsgrundlag (og ikke udvisning for kriminalitet), er bl.a. beskrevet i dommen *Rodrigues da Silva og Hoogkamer mod Holland* fra 2006, hvor det i para. 39 bl.a. anføres:

“Another important consideration will also be whether family life was created at a time when the persons involved were aware that the immigration status of one of them was such that the persistence of that family life within the host State would from the outset be precarious. The Court has previously held that where this is the case it is likely only to be in the most **exceptional circumstances** that the removal of the non-national family member will constitute a violation of Article 8 (see *Mitchell v. the United Kingdom* (dec.), no. 40447/98, 24 November 1998, and *Ajayi and Others v. the United Kingdom* (dec.), no. 27663/95, 22 June 1999).” [fremhævet her]

Som det kan ses af de afgørelser, som Domstolen henviser til i det citerede, har denne praksis været fulgt i hvert fald siden 1998. Der synes således ikke at være noget belæg for, at henvisningen til ”exceptional circumstances” i Butt-sagen er en henvisning til Izmir-erklæringen fra 2011.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt dommen var afsagt med dissens, kan jeg henvise til mit brev af 15. januar 2013 til udvalget, jf. udvalgets bilag nr. 57.

4. Samlet set er det fortsat Justitsministeriets vurdering, at der generelt ikke er grundlag for at antage, at Domstolen skulle have ændret praksis i sager, der angår udvisning af kriminelle udlændinge.